

DEPOSITIO.

Depositio papæ, vide Concilium generale, Ecclesia et papa.

DESCENDO.

Licet descenderit Angelus malus ad inferiora bona, ascendit tamen per superbiam. iv, 956, n. 41.
Descendit Christus ad inferos quoad animam suam eo genere motus, quo Angeli moventur. iv, 630, n. 1, vide limbus.

DESIDERIUM.

Desiderium an Deo tribuendum. iii, 503, n. 2.
In quo distinguatur a gaudio. iii, 504, n. 3.
Desiderium naturale ultimi finis quomodo stet cum libertate. v, 97, n. 23.
Desiderium nequit esse actus in quo beatitudo formaliter constat, sicut nec quivis alius actus voluntatis. v, 214, n. 42, vide voluntas, assecutio et beatitudo.
Desiderium, et gaudium penes absentiam, et præsentiam objecti specie distinguuntur. v, 218, n. 52.
Desiderium gloriæ corporis in beatis in honorem Dei est actus elicited a charitate, ut autem est bonum nostrum a fruitione. vii, 366, n. 7.
Desiderium non respicit bonum ut assequendum in re, sed secundum se, et ut possibile in quo distinguitur a spe vii, 394, n. 14.

DESIDERO.

Desiderare bonum alicui non est desiderare illi bonum ut fini, sed ut subjecto. vii, 342, n. 11.
Desiderare gloriam aliis in beatis, est actus elicited a charitate. vii, 343, n. 14.

Si alicui fiat absoluta revelatio de sua damnatione, et de peccato pro quo damnatur, poterit desiderare auxilium efficax pro evitando illo peccato. vii, 395, n. 16.

DESINO.

Desinere, vide annihilatio.

DESITIO.

Desitio, vide annihilatio.

DESPECTUS.

Despectus est species parvipensionis provocantis ad iram, sicut contumeliatio et epirasmus. vi, 233, n. 7, vide ira et parvipensio.

DESPERATIO.

Desperatio in dæmonibus supponit aliquod peccatum quod præcesserit. Non est ergo eorum primum peccatum. iv, 916, n. 14, vide damnatio et superbia.
Et idem est si sibi constaret per visionem beatam, non tamen haberet desperationem peccaminosam. v, 270, n. 64.
Desperatio contrariatur spei, non quia circa malum versetur, sed quia circa bonum per recessum ab illo tendit. vi, 225 n. 43.
Desperatio in bello causat audaciam per accidens. vi, 226, n. 44.
Desperatio supponit desiderium illius rei de qua desperamus. vii, 394, n. 44.
Ad desperationem sufficit impossibilitas boni æstimata. vii, 395, n. 45.
Desperatio dari non potest nisi corrumpatur iudicium practicum regulans actum spei. vii, 399, n. 24.

DESTINATIO.

Destinationis acceptio duplex in Scriptura explicatur, vide prædestinatio.

DETERMINATIO.

Determinatio voluntatis, per quid fiat. iv, 145, n. 8; 149, n. 9, vide voluntas.
Determinatio veritatis circa propositiones in materia contingenti est petenda ex decreto divino. iv, 825, n. 32.

DEUS.

De Deo in seipso non possumus aliquid cognoscere nisi per revelationem divinam, et non ex creaturis. i, 442, n. 1.
De Deo in se datur solum duplex revelatio, scilicet per visionem claram in patria, et per obscuram in via, scilicet per fidem. i, 442, n. 1.
Deus secundum absolutam rationem deitatis, et non sub aliquo attributo tantum, est subjectum attributionis et formale adæquatum theologiæ: subjectum vero adæquatum materiale extensive est quodcumque revelabile a Deo, prout subest virtuali revelationi Dei. i, 517, n. 4.
Deum esse per se notum secundum se, non autem nobis. i, 530, n. 4.
In hac propositione: Deus est assumitur terminus non communiter omnibus notis, sed ad cuius notitiam pervenitur post longum discursum, i, 531, n. 6.
Nomine Dei non solum intelligitur nobilissimum ens, in linea creata, id est, nobilissima creatura, sed ens nobilissimum extra omnem ordinem creaturarum. i, 531, n. 6.
Ille terminus Deus, quatenus significat ens supra omnem ordinem creaturarum, non constat nobis per sensum, neque ex vi primæ conceptionis intellectus qui solum concipit nunc objectum proportionatum sibi, quod est ens creatum, et pro illo primo statu valde confuse, et in communi, non autem ita nobile sicut Deus. i, 531, n. 6.
Non datur ignorantia invincibilis de Deo. i, 536, n. 17.
In practicis est principium per se notum, Deum esse colendum. i, 537, n. 18.
Non repugnat quod principia practica, supponant aliquid speculative notum per discursum, non enim quidquid est per se notum practice oportet, quod sit per se notum speculative. i, 537, n. 18.
Perveniens ad usum rationis, tenetur in pri-

mo instanti converti ad Deum non ut cognitum in particulari, et distincte, sed confuse, et in alio, scilicet sub ratione beatitudinis vel finis ultimi honesti. i, 537, n. 19.

Sunt quinque rationes principales ad probandum Deum esse, et quæ sint. i, 537, n. 19.

Explicantur illæ rationes principales. i, 537, n. 19.

Deus non potest poni in prædicamento, sive de facto, sive de possibili. i, 608, n. 2.

Si Deus poneretur in genere, deberet poni tamquam species, imo tamquam individuum. i, 608, n. 2.

Deus non potest habere speciem constitutam sub genere. i, 608, n. 2.

Omnis species contenta sub genere, debet constare ex genere, et differentia, quod Deo non potest convenire. i, 608, n. 2.

In Deo potest aliquid concipi ut commune, et ut singulare secundum præcisionem negativam, concipiendo scilicet naturam et non singularitatem. i, 614, n. 9.

Deus potest concipi per nostros actus ut communis quasi negative, non tamen tamquam universale vel genus. i, 614, n. 10.

Attributa et Personæ in Deo non distinguuntur nisi ratione. i, 619, n. 6.

Inter attributa Dei et essentiam datur distinctio rationis ratiocinatæ, cum fundamento in re, et non solum rationis ratiocinantis, et idem est de relationibus seu Personis respectu essentia. i, 621, n. 41.

Omnnes perfectiones conveniunt Deo, ex ipsa ratione causæ efficientis. i, 636, n. 1.

Deus est ipsum esse subsistens; esse autem subsistens habet omnem perfectionem essendi. i, 639, n. 40.

Nulla perfectio abstrahens a Deo et creaturis est altior Deo, vel æqualis. i, 648, n. 9.

Deus perfectissime cognoscit omnia quæ sunt in creatura. i, 251, n. 17.

Differentia inter Deum et creaturas est, quod nulla creatura potest continere eminenter aliam neque formaliter neque virtualiter, quantum ad omnes perfectiones quæ inveniuntur in tali creatura: Deus autem ratione suæ infinitatis potest continere omnes perfectiones creaturarum eminenter virtualiter, quoad perfectiones pure creatas. i, 652, n. 20.

Non minus est perfectus Deus solus, quam Deus cum creatura. i, 653, n. 23.

Repugnat Deum esse in genere, quia deberet esse tamquam species quæ consurgit ex differentia contrahente genus, et consequenter tale genus dicit potentialitatem

- ad differentiam, quæ repugnat actui puro. i, 699, n. 14.
- Deus non dicitur infinitus quia non definitur seu non manifestatur ejus quidditas; sed quia non definitur tali modo, scilicet definitione constante ex genere et differentia, actu et potentia, qui sunt termini non solum definientes, sed etiam finientes et limitantes quidditatem. i, 699, n. 15, vide infinitas et infinitum.
- Deus existit intime in omnibus rebus, vide existentia.
- Impossibile est quod Deus diffundat extra se virtutem habentem universalissimum modum producendi totum esse. ii, 4, n. 9.
- Deus in omni re, et in omni effectu ita concurrat ad producendum et conservandum ejus esse, quod per ipsam virtutem incretam, et non per creatam et diffusam extra se operatur. ii, 4, n. 9.
- Licet non omnia creentur a Deo ex nihilo, tamen ita subordinantur et dependent in suo esse ab influxu Dei, quod totaliter præbet illis esse, si quidem potest quamcumque rem annihilare per suspensionem influxus. ii, 4, n. 4.
- Deus per suam essentiam est ipsum esse. ii, 2, n. 2.
- Deus est immediatus immediatione suppositi seu indistans ab aliqua re. ii, 8, n. 18.
- Deus proprie non potest agere per virtutem a se diffusam, quia virtus diffusa est effectus Dei et aliquid creatum, et a tali virtute creata non potest procedere aliquis influxus totius esse. ii, 10, n. 24.
- Deus potest uti creatura tamquam instrumento, ad resuscitandum mortuum, vel producendam gratiam. ii, 10, n. 24.
- Deus non potest uti instrumento ad creandum vel annihilandum. ii, 10, n. 23.
- Deus præter virtutem quam imprimit instrumento ad producendam gratiam, vel alium effectum, requiritur quod influat in ipsum effectum immediate per seipsum, conservando illum in esse tali influxu, et istam conservationem Deus non potest facere mediante instrumento, vel virtute aliqua diffusa extra se. ii, 10, n. 23, vide existentia Dei, immensitas Dei et præsentia Dei.
- Deus est actus purus carens omni compositione ex parte. ii, 313, n. 10.
- Deus est finis universi, quia omnia propter semetipsum operatus est Dominus. ii, 687, n. 3.
- Inter Deum et creaturas non datur solum similitudo intentionis sed realis. ii, 473, n. 25.
- Deus non format entia rationis. ii, 510, n. 41.
- Non repugnat Deo voluntas de facto habita circa aliquod volitum, et conditionata, seu inefficax ex parte alicujus effectus. ii, 581, n. 18.
- Deus absoluta voluntate sua, id est, voluntate de facto in eo existente vult multa esse futura sub aliquo ordine, seu conditione, qua absolute futura non sunt, nec evenient in re. ii, 583, n. 20.
- Deus in quo differt ab agente naturali, et an ideæ sit capax. iii, 3.
- Plures in eo dantur ideæ non entitative, sed respective ad res ideatas, et eorum omnium quæ facit. iii, 3.
- Deus non cognoscit creaturas per ideas extra se existentes, aut ab illis acceptas. iii, 24, n. 14.
- Deus quomodo per intellectum suum apprehendit quod naturæ debitum est. iii, 26, n. 18.
- In Deo res sunt ut in causa secundum modum causæ. iii, 28, n. 23.
- Deus quomodo intelligit se intelligere multa per essentiam suam. iii, 37, n. 18.
- Deus quibus de rebus habeat propriam, et per se ideam. iii, 56, n. 4.
- Deus an habeat ideam de pure possibilibus. iii, 55, n. 2, 3.
- Deus non solum est verus, sed ipsa veritas. iii, 73, n. 1.
- Deus habet summum gradum vitæ. iii, 72.
- An in intelligentia Dei, quæ simplicissima est, veritas inveniatur. iii, 94, n. 4.
- Deus quomodo seipsum vult. iii, 140.
- Deus est liberi arbitrii. iii, 140.
- Dei efficacia, et necessitas a Pelagio negata. iii, 142, n. 1.
- Donum Dei ut sic, ita est efficax ut non stet cum opposito actu voluntatis, licet potentiam ad actum non lædat. iii, 215, n. 33.
- Deus potest aliquid privativum morale facere. iii, 215, n. 33.
- Deus æterno, et immutabili suo decreto omnes actiones nostras tam bonas quam malas prædefinit, et prædeterminat: propositio quomodo intelligenda. iii, 216, n. 34.
- In Deo an detur potentia distincta ab actu, distinctione rationis, iii, 218, n. 6, vide potentia.
- Deo quid sit aliquid attribui secundum modum significandi quid ex parte rei significatæ. iii, 222, n. 4.
- In Deo quomodo dari potest potentia distincta ab actu. iii, 231, n. 24.
- In Deo datur ratio objecti, et speciei, non ratio potentia seu principii ex parte rei significatæ. iii, 235, n. 32.

- Deum movere seipsum, seu motus in Deo quomodo intelligendus. iii, 235, n. 34.
- Deus libere vult et operatur, ejus libertas ex ejus misericordia, et nostrarum precum exauditione probatur, tum ex ejus cognitione finis universalissima et perfectissima. iii, 238, n. 3.
- Deus quomodo dicatur operari secundum consilium suæ voluntatis. iii, 257, n. 11.
- Deus an creaturas possibles diligit inefficaci quodam amore, seu simplici complacentia. iii, 276, n. 2.
- Deus nullo modo amat creaturas possibles. iii, 483, n. 7.
- Deus an possit suspendere omnem actum circa esse, seu circa rem ut ordinatam ad esse. iii, 287, n. 21.
- Deus an possit habere actum voluntatis reflexum quo velit actum suum suspendere circa determinatum objectum. iii, 294, n. 34.
- Deus quomodo dicatur velle omnes salvos fieri. iii, 296, n. 37.
- Deus quomodo diligendo suam potentiam nihil vult sibi impossibile. iii, 301, n. 45.
- Quomodo gaudet de possibilitate creaturarum. iii, 303, n. 49.
- Diligit necessario seipsum, et quæ intra se sunt. iii, 304, n. 1.
- Deus clare visus cur necessario diligitur. iii, 307, n. 5.
- Deus duplici modo res potest facere. iii, 311, n. 14, 15.
- Dei decreta, et actus liberi an in nobis distinguui possint, et qua regula utendum est ad ea distinguenda. iii, 335, n. 30.
- In Deo quomodo perfectiones, actus, aut decreta distinguantur. iii, 344, n. 47.
- Deus an respectu actuum liberorum ut sic habeat voluntatem efficacem antecedentem, quæ ex natura sua, et virtute causativa determinet actum liberum. iii, 348, n. 3.
- Deus agit in causas secundas, ipsasque movet, et applicat ad operandum. iii, 385, n. 4; 386, n. 5.
- Deus intra corda nostra operatur motum nostræ voluntatis, et aversas voluntates convertit. iii, 396, n. 14.
- Dei infallibilitas exigit decretum ex natura sua efficax, et antecedenter ad nostrum consensum, et determinationem. iii, 405, n. 6.
- Deus an motum intra voluntatem nostram causare debeat. iii, 407, n. 9.
- Deus non deest, nisi homines ei defuerint, propositio Concilii Tridentini verificata tum de gratia habituali sanctificante, tum de actuali auxiliante. iii, 432, n. 19.
- Deus quid ultra debuit facere, et non fecit explicatur. iii, 436, n. 25.
- Deus quomodo inter causas internas voluntatis computatur. iii, 446, n. 37.
- Dei concursus datus, vel negatus non tollit libertatem. iii, 451, n. 46.
- Deus non influit in malitiam peccati. iii, 465, n. 66; 467, n. 69.
- Deum habere decreta conditionata ex Scriptura probatur. iii, 474, n. 10.
- Potest variari objectum, nec variatur ejus voluntas. iii, 495, n. 11.
- Deus vult omnes homines salvos fieri; Scripturæ locus quas patitur explicationes. iii, 497, n. 31, 498.
- Deus quomodo se diligit. iii, 503, n. 1.
- In Deo amor, et gaudium distinguuntur. iii, 504, n. 3.
- Non potest se amare nisi ut præsentem. iii, 506, n. 7, 8.
- Nec amore concupiscentiæ sive amicitia. iii, 509, n. 11, 12.
- Deus est passionum incapax. iii, 304, n. 1.
- Deus non potest habere odium, ut contrarium amoris et ab omni amore purificationem. iii, 514, n. 5.
- Deus tristitiæ incapax. iii, 516, n. 8.
- Quomodo abominantur peccatum. iii, 517, n. 10.
- Deo quomodo ira tribui possit. iii, 520, n. 15.
- In Deo non datur justitia commutativa, sed distributiva. iii, 523, n. 4.
- In Deo datur justitia propria distincta a metaphorica. iii, 533, n. 16.
- Deus non est capax obligationis et debiti. iii, 536, n. 20.
- In Deo datur justitia distributiva. iii, 545, n. 7.
- Quod nullam dicit imperfectionem. iii, 547, n. 16.
- Deus qua lege, et debito peccata puniat. iii, 557, n. 25.
- In eo an locum non habeat vindictio. iii, 556, n. 24.
- Deus an aliquem reprobet. iii, 566.
- Deus quomodo est imperii capax. iii, 614, n. 37, 38.
- Deus ex simplici voluntate finis non præordinat, sed ex efficaci, et determinata intentione. iii, 629, n. 49.
- Deus non prædefinit peccata. iii, 650, n. 49.
- Non obligatur permittere malum ex vi suæ prædefinitionis. iii, 653, n. 54.
- Deus an prius eligat unum præ alio ad gratiam, et ad media, seu merita, et ultimo ad gloriam. iii, 659, n. 1.
- Deus habet summam et universalissimam providentiam a qua omnia pendent. iii, 686, n. 7.
- Deus eligit ad gloriam ut ad coronam, et præmium, non ut ad donum gratuitum,

quomodo intelligendum. III, 705, n. 10.
 Gratis Deus eligit ad gloriam, et Deus eligit ad gloriam dandam gratis quid æquivocationis includat. III, 711, n. 17.
 Deus non est auctor peccati, quamvis sit auctor prædestinationis. III, 750, n. 5.
 Deus quomodo elicit bonum ex aliquo malo. III, 796, n. 14.
 Deus an ex motivo justitiæ punitivæ a regno suo excludat. III, 813, n. 9.
 Deus non ex solo motivo justitiæ, sed et ostendendi suam libertatem, et supremum dominium movetur ad aliquos a regno suo excludendos. III, 852, n. 49, 50.
 Dei voluntas salvandi omnes non repugnat voluntati puniendi, seu eligendi aliquos. III, 855, n. 53.
 Non creat hominem ut puniat, sed ut fruatur se, et ad beatitudinem. III, 856, n. 54.
 Deus quomodo omnia possibilis complectitur. III, 888.
 Non potest facere quod præterita non fuerint. III, 888.
 Potest multa facere quæ non facit, et meliora. III, 888.
 Deus non solus est beatus, sed beatitudo aliorum. III, 889.
 Est omnipotens ex fide. III, 889, n. 1; 890, n. 2.
 Qui ejus potestatem decurtarint auctores. III, 889, n. 1; 890, n. 2.
 Distinctio in Deo sive in ejus actibus quomodo formando. III, 343, n. 45.
 Dei nomen vere competit Christo, ex Math. xxii, ̄ 4; Actor. ii, ̄ 34; Heb. i, ̄ 8 et 13; Psalm. xlv, ̄ 7 et xii, etc. iv, 26, n. 15.
 Deus est causa finalis rerum operarum ad extra. v, 41, n. 30, vide res.
 Deus non specificat religionem, nec pœnitentiam etiamsi in obliquo attingatur ab ipsis. v, 61, n. 33.
 Deus quomodo non vult unum propter aliud. v, 85, n. 17.
 Deus a peccante moraliter deseritur. v, 135, n. 4.
 Deus est finis ultimus peccati venialis non positive influens in illud, sed permissive, aut negative. v, 154, n. 52.
 Et quomodo hoc verificetur in peccato veniali existentis in mortali. v, 157, n. 57.
 Deus solus est plene satiatus creaturæ rationalis. v, 165, n. 6.
 Deus nequit informare creaturam per modum formæ vitalis, nec non vitalis; bene tamen per modum formæ terminantis, et speciei. v, 183, n. 33.
 Deus supplet munus causæ efficientis quantum ad effectum, non quoad modum actionis. v, 194, n. 56.

Deus quomodo unitur beato per modum speciei expressæ. v, 194, n. 56.
 Deus nec divinitus potest attingi a sensu corporeo, et quare. v, 195, n. 1.
 Deus potest velle cessationem visionis beatæ tamquam præternaturalem, non connaturalem ipsi visioni. v, 286, n. 25.
 Deus eodem actu diligit se necessario, et creaturas libere. v, 319, n. 41.
 Deus quomodo possit causare violentiam, vide agens, violentia et voluntas.
 Deus concurrat cum voluntate in actum simultaneo concursu. v, 499, n. 28.
 Deus non solum objective, et excitative movet voluntatem, sed etiam physice applicat ad agendum sine læsione libertatis. v, 500, n. 30.
 Deus clare visus necessitat voluntatem etiam quoad exercitium. v, 517, n. 15, vide voluntas.
 Dei operationes sive necessariae, sive liberæ terminatæ ad res nullo modo sunt propter finem. v, 42, n. 31.
 Deus quomodo dicatur agere propter finem. v, 42, n. 31.
 Dei intellectio, vide intellectio, operatio in-creata et visio Dei.
 Dei intelligere, vide intelligere.
 Dei visio, vide beatitudo, intellectio et visio.
 Dei cognitio per fidem non est vita æterna formaliter, bene tamen ejus visio. v, 163, n. 3.
 Dei visio in se nequit appeti ex effectibus naturalibus. v, 664, n. 11.
 Dei electio, vide electio.
 In Deo datur proprius amor præter gaudium. v, 219, n. 49.
 Dei amor non supponit objecta creata, sed efficit. v, 319, n. 41.
 Dei præsentia, vide præsentia.
 Diabolus inimicus Dei, vide Angelus.
 Diabolus inimicus Dei, aliquando apparat cum lumine in corporibus assumptis. v, 356, n. 69.
 Dii apud gentiles quomodo erant ultimi fines. v, 136, n. 6; 146, n. 27.
 Deus est diligibilis a nobis necessario quoad specificationem, ut est quoddam bonum universalissimum. vi, 415, n. 34.
 In Deo an sint virtutes moderativæ passionum, vide exemplares virtutes.
 Deus per legem naturalem non præcipit impossibile absolute, sed possibile per gratiam. vi, 754, n. 3; 280, n. 3.
 Deus quomodo intelligatur: *Quod facienti quod in se est non denegat gratiam.* vi, 768, n. 25.
 Deus concurrat ad peccatum non quoad id quod est defectibile a Deo in ipso peccato, sed quoad id quod entitatis est in illo. Et explicatur exemplis. vi, 764, n. 13.

Et ad ipsam entitatem peccati non concurrat Deus motione morali per modum excitationis vel vocationis, quia hæc excitatio, seu persuasio fit media propositione objecti, ut allicientis voluntatem; objectum nequit allicere præscindendo a malitia. vi, 768, n. 25.
 Deus non deserit aliquem, id est, neminem privat gratia justificationis, nisi prius deseratur ab homine, id est, nisi prius homo peccet. vi, 826, n. 12.
 Deus ut cogat voluntatem nostram tollere debet indifferentiam iudicii, quæ est origo indifferentiæ voluntatis: media autem motione physica non cogit voluntatem, quia hæc libertatem conservat. vi, 843, n. 18, vide motio et motus.
 Deus solus est causa principalis gratiæ, non vero creatura, nec virtute propria, nec virtute communicata a Deo. vi, 849, n. 1.
 Deus ex pacto obligatur ad retributionem pro meritis nostris. vi, 899, n. 3; 902, n. 16.
 In Deo reperitur formaliter justitia distributiva, in distribuendo præmia pro meritis. vi, 906, n. 6, vide justitia distributiva.
 Deus in distributione præmii homini dat dominium proprium, et creatum, retinendo adhuc supremum dominium. vi, 906, n. 8.
 Deus abdicare non potest dominium divinum. vi, 906, n. 8.
 Deum nobis multa donare verum est, et ex Scriptura constat. vi, 906, n. 8.
 Deus debitor redditur solum ex ordinatione sua. vi, 906, n. 8.
 Deo tribui potest debitum propriæ justitiæ, et non solum gratitudinis, vel fidelitatis. vi, 906, n. 8.
 Inter Deum, et homines non datur formaliter justitia commutativa, et quare. vi, 907, n. 10.
 Deus ex justitia reddit præmium pro meritis. vi, 907, n. 10.
 Deus non obliviscitur operum factorum gratia, sed manent in acceptatione divina. vi, 928, n. 3.
 Deus vere per peccatum injuriatur, et id ex Scriptura constans est. vi, 864, n. 4.
 Deus totaliter remittens peccatum perfecte remittit omnem satisfactionem, quam de jure posset exigere a peccatore. vi, 875, n. 10; 876, n. 11.
 Dei dilectio duplicem effectum habet in nobis, et quinam illi sint. vi, 876, n. 11.
 Deus sub ratione deitatis, est objectum materiale primarium fidei. vii, 21, n. 1, vide fides.
 Deus non est auctor mendacii, aut falsitatis, neque de potentia absoluta mentiri, aut falsum dicere potest. vii, 56, n. 6.

Deus non est causa falsitatis, aut erroris directe etiam sine mendacio. vii, 57, n. 8.
 Unde non potest infundere habitum erroris. vii, 58, n. 9.
 In his quæ pertinent ad fidem Deus non est occasio alicujus deceptionis, etiam per accidens. vii, 58, n. 9.
 Deus neque de potentia absoluta mentiri potest per alium tamquam per ministrum. vii, 59, n. 12.
 Deum esse scientem, et prudentem includitur in articulo omnipotentis. vii, 131, n. 6.
 Deus est iudex supremus per modum universalissimæ causæ. vii, 174, n. 26.
 Unde non pertinet ad ipsum per se immediate judicare omnia, quæ controvertuntur in fide, sed mediantibus hominibus. vii, 174, n. 26, vide Scriptura sacra.
 Deus est causa extrinseca, propria et peculiaris devotionis. vii, 734, n. 3.
 Deus solum potest movere extrinsece voluntatem. vii, 734, n. 4.
 Deus movet voluntatem ad actum deliberatum, non præcise per gratiam excitantem, et per actum indeliberatum, sed peculiari auxilio, quo efficaciter illam præmoveret. vii, 734, n. 4.
 Deus ut bonum communicabile induit rationem auctoris naturalis, et supernaturalis, non absolute in se. vii, 407, n. 3.
 Deus induit rationem auctoris naturalis ut communicat nobis effectus naturales, et auctoris supernaturalis ut communicat nobis effectus supernaturales. vii, 407, n. 3.
 Distinctio Dei auctoris naturalis, et supernaturalis, etsi rationis sit tantum, sufficit ad distinguendos amores. vii, 407, n. 3.
 Deus clare visus est supra animam entitative, in esse tamen intelligibilis est objectum proportionatum animæ glorificatæ. vii, 422, n. 3.
 Deus potest diminuere charitatem, et habitus supernaturales sine culpa. vii, 468, n. 1.
 De facto tamen sine culpa hominis non tollit aliquid de habitu supernaturali. vii, 468, n. 1.
 In Deo ratio creatoris est una specie atoma, quamvis exigat plura attributa, et plures rationes divinas quasi specie inter se diversas. vii, 657, n. 10.
 Primum donum quod Deus creaturæ communicat, est ipsum esse ad quod alia sequuntur. vii, 660, n. 17.
 Deus habet rationem creditoris respectu creaturæ, primo et per se in quantum creans. vii, 660, n. 18.
 Deus qui est auctor naturæ per leges positi-

vas non destruit legem naturæ, sed potius perficit. vii, 740, n. 46.
 Deus non est objectum religionis. vii, 661, n. 20.
 Quomodo verum sit quod Deus colatur fide, spe et charitate. vii, 687, n. 24.
 Conspicere in Deo, idem est quod succurrere malo. vii, 760, n. 4.
 Dei reverentia, et admiratio in cordibus hominum incitatur severitate vindicantis ejus justitiæ, sicut a cæteris attributis. vii, 952, n. 1.
 Deus gratis Ecclesiæ suæ dedit potestatem domandi feras. vii, 964, n. 14.
 Deus neque in veteri, neque in nova lege semetipsum sine testimonio reliquit, quædam miracula semper alicubi perennando. vii, 967, n. 17.
 Non solum se habet respectu nostrum ut legislator, sed etiam ut ultimus finis. viii, 8, n. 7.
 Non acquisivit dominium de novo quasi intrinsece, sed quasi extrinsece acceptando actiones oblatas a Christo. viii, 76, n. 44.
 Permittit mala fieri, ut inde eliciat aliquid melius. viii, 442, n. 6.
 Potest uniri per modum speciei intelligibilis. viii, 428, n. 21.
 Potest uniri per modum existentie cum natura creata, non autem per modum intellectiois. viii, 308, n. 48.
 De fide est Deum esse incomprehensibilem. viii, 337, n. 1.
 Hæc propositio: Deus est homo, est in materia naturali. viii, 500, n. 6.
 Deus non ponitur in prædicamento. viii, 522, n. 25.

DEVOTIO.

Devotio est actus religionis. vii, 728, n. 11.
 Devotio extenditur ad sanctos. vii, 732, n. 10.
 Quæ tamen non terminatur ad ipsos, sed transit ad Deum. vii, 732, n. 10.
 Devotio est effectus contemplationis. vii, 733, n. 1.
 Devotio est causa lætitiæ. vii, 733, n. 1.
 Devotio, quæ est actus voluntatis est principalior actus religionis simpliciter loquendo, quam oratio, quæ est actus intellectus. vii, 750, n. 1.
 Quid sit devotio. vii, 724, n. 1.
 Non est actus heroicus. vii, 727, n. 8.
 Devotio importat promptitudinem quamdam, et quid sit. vii, 727, n. 8.
 Quando, et quomodo devotio sit actus electivus attingens media, quando vero finem. vii, 729, n. 14.

DIABOLUS.

Diabolus, vide Angelus.
 Diabolus aliquando apparet cum lumine in corporibus assumptis. v, 356, n. 69.
 Diabolus divina musica fugatur. vii, 907, n. 14.
 Diabolus inducens hominem ad peccandum contra duliam, peccat contra latriam. vii, 648, n. 84.

DIACONUS.

Diaconus, vide subdiaconus.

DIAPHANEITAS.

Diaphaneitas, vide lux.

DICO.

Dicere est proferre verbum. iv, 80, n. 24.
 Dicere imperfectum est, quando speciem impressam præsupponit. iv, 47, n. 21.
 Dici unum de uno, quod non de alio, non arguit distinctionem ex parte rei, sed solum distinctionem virtuales, seu fundamentalem. iv, 286, n. 39, vide notiones.

DICTAMEN.

Dictamen, vide iudicium.

DICTIO.

Dictio theologice non grammatica tenta, intrinsece est cognitio, quidquid secus dicat Scotus. iv, 412, n. 23.

DIDO.

Regina Dido Carthaginem Africæ extruxit. vii, 916, n. 11.

DIFFERENTIA.

Differentia essentialis constitutiva in moralibus nequit esse privatio, sed ordo cui annexa consecutive est privatio. v, 704, n. 31.
 Differentiæ essentialis actuum voluntatis in esse naturæ consideratorum distinctæ sunt a differentiis constitutivis in esse morali. vi, 1, n. 1.

DIFFERO.

Per eandem entitatem, qua aliquid constituitur, differt ab aliis. iv, 54, n. 29; 57, n. 33.
 Genitum et ingenitum in diversis naturis differunt genere, non autem in eadem natura, qualis est divina. iv, 63, n. 42.
 Deus enim generans, et Deus genitus sunt idem essentialiter, differunt autem personaliter. iv, 52, n. 28, vide specie differre.

DIFFICILIS.

Difficile mobile, vide mobilis.

DIGNIFICATIO.

Operis dignificatio derivatur a principio præcise media egressione. viii, 61, n. 35.

DIGNITAS.

Dignitas seu dignificatio operis et personæ requiritur ad meritum. v, 433, n. 54.
 Dignitas animarum quanta sit propter custodiam Angelorum. v, 246, n. 4.
 Dignitates, id est, prima principia, vide principium.

DILECTIO.

Dilectio, vide amicus, amor, charitas, Deus et voluntas,

Dilectio erga beatos quomodo spectat ad beatitudinem. v, 235, n. 26.
 Dilectio non est ita perfecta sicut cognitio, seu visio. v, 238, n. 33, vide cognitio, intellectus, visio et voluntas.
 Dilectio Dei tantum secundatio causat in beatissimam impeccabilitatem. v, 250, n. 17.
 Dilectio ad voluntatem pertinet: et quomodo differat ab amore, qui est passio. vi, 204, n. 31.
 Dilectio Dei super omnia naturalis ordinis datur, cum etiam in puris naturalibus Deus sit finis ultimus nostrarum actionum. vi, 746, n. 1.
 Dilectio Dei efficax super omnia, etiam naturalis ordinis ut detur in natura lapsa, specialem gratiam requirit, sive talis dilectio sit efficax in effectu, sive in affectu. vi, 248, n. 16.
 Dilectio Dei ut sit efficax quid requirat. vi, 247, n. 16.
 Dilectionis actus consideratus sine gratia est actus amicitie quasi dispositive, non formaliter. vi, 871, n. 17.
 Dilectio, vide amor.

DILIGO.

Utrum Pater, et Filius diligant se Spiritu sancto. iv, 380, n. 1.
 In statu innocentie non indigebat homo dono gratie superaddite naturalibus bonis, ad hoc, ut diligeret Deum super omnia, licet indigeret auxilio Dei, ad hoc eum moventis. iv, 893, n. 32.
 Angelus diligit se principalius, et alium Angelum, sicut seipsum, naturali dilectione in quantum secum convenit in ratione generica, vel specifica; in quantum autem differt a se, diligit illum, non dilectione naturali, sed electiva. iv, 884, n. 21.

DIMINUTIO.

Diminutio habituum, vide habitus.

DIOSCORUS.

Dioscorus ausus est sententiam anathematis in Romanum pontificem S. Leonem intorquere. vii, 176, n. 4.